

mig, nødvendigvis ville faa en noget fragmentarisk Karakter, hvad jeg beder ærede Medlemmer forstaa og tilgive.

Jeg begynder med den højtærede Trafikminister. Han sagde, jeg havde haft Uret, naar jeg mente, at der var indtraadt et afgørende Omslag siden i Efteraaret, da vi kun i taagede Omrids skimtede de Takstforhøjelser og de øvrige Indtægtslove, som vi nu skulle lyksaliggøres med. Den højtærede Minister mente, at man allerede den Gang fra Ministeriets Side havde talt saa klart og tydeligt, at der absolut ingen Uklarhed var mulig. Jeg tror, at hvis den højtærede Minister havde gjort sig den Ulejlighed at gennemgaa Finanslovdebatten, havde han ikke hævdet dette. Den Gang den højtærede Finansminister forelagde Finanslovsforslaget, udtalte han: „Jeg er vis paa, at dette høje Ting, der altid har været varsomt og med Rette varsomt med at paalægge Befolkningen nye Byrder, vil være enig med mig i, at skal der paalægges saadanne Byrder i Form af forhøjede Jernbanetakster eller paa anden Maade, bør det ikke ske i større Omfang end strengt nødvendigt“. Det er i høj Grad utydelige og taagede Omrids, der her er Tale om. Først da der fra flere Sider under Debatten er stillet Krav om forhøjede Jernbanetakster, finder jeg, at den højtærede Trafikminister udtaler sig nærmere. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier: „Det har ikke været min Tanke fra første Færd allerede i Aar at fremsætte et Forslag om en Forhøjelse af vore Jernbanetakster. Det er jo ganske rigtigt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde forleden Dag, at dette Spørgsmaal ikke direkte hænger sammen med Spørgsmaalet om en Finansbalance, men jeg havde alligevel tænkt mig, at det vilde være rettest at udsætte at fremkomme med Forslag i den Retning, indtil et Forslag til Finansbalance ogsaa kom til at foreligge. Da der imidlertid er fremkommet saa stærke Ønsker fra mange ærede Medlemmer fra forskellig Side her i Salen, kan jeg aldeles ikke have noget imod at fremsætte Forslag til en moderat Takstforhøjelse saa snart som muligt“. Saa mange vare Ordene, og hvis ærede Medlemmer mene, at det er Toppunktet af

Klarhed, Konsekvens og Maalbevidsthed, synes jeg de maa være nøjsomme.

Den højtærede Trafikminister og forskellige ærede Medlemmer med ham hævde i Overensstemmelse med den højtærede Finansminister den Distinktion, at de foreslaaede Takstforhøjelser ikke ere nogen Skat; det er en almindelig Indtægtslov, her er forelagt, som først bliver en Skattelov i det Øjeblik dens Udbytte, det Beløb, den indbringer, naar op over en vis Grænse. Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne teoretiske Betragtning. Det kunde have sin Interesse at drøfte den ved Forelæsning i Finansvidenskab paa Universitetet, men det er ret ørkesløst at debattere det her i Salen. I det praktiske Liv har den slet ingen Betydning. Der er en mærkværdig Dobbeltkarakter ved den Lov, vi skulle vedtage, at det ene Aar er det en almindelig Indtægtslov, det næste Aar er det en Skattelov og det følgende Aar maaske en almindelig Indtægtslov igen, ganske paa samme Maade, som det udmærket praktiske Møbel, der om Dagen figurerer som Klædeskab og om Aftenen som Seng. For Publikums Vedkommende er det nøjagtigt det samme; de skulle betale mere, og enten det sker i Kraft af en Skattelov eller en almindelig Indtægtslov — man kunde ogsaa sige Udgiftslov —, tror jeg, at Publikum vil være lige tilfreds med det. Og for Statskassens Vedkommende er Motivet jo nøjagtigt det samme; det er det fiskale Hensyn; det er Hensynet til at faa Pengene ind. Derfor skal der hugges ind paa Folk, der rejse med Jernbane, saavel som paa Folk, der gaa i Teatret, og Folk, der afgøre deres Forretninger med Checks eller dyrke Tobak. Det gik for Resten som den røde Traad gennem Ministerens Tale: han vilde gerne forhandle om Enkeltheder i Forslaget, men han vilde paa ingen Maade foretage Nedsættelser, i hvert Fald saa store Nedsættelser, at det fiskale Resultat derved blev svækket. Jeg skal i øvrigt blot henvise til de Udtalelser, der faldt i det Foredrag, som det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) forleden Dag holdt. Jeg maa tilstaa, at jeg hørte ikke saa meget af Foredraget, men dog nok til at høre, at det ærede Medlem i sit Hjertes Enfoldighed ikke mindre end to Gange udtalte, at hvis